

Valentín Mendoza Rodríguez

PREGÓ DE SETMANA SANTA

Felanitx, 2012

Per la
Compania de St Agustí
amb molt d'afecte i
agradament per haver passat
amb mi per al seu presó
don vençut

Salvador Yared

**ajuntament
de felanitx**

Valentín Mendoza Rodríguez

pronuncià aquest Pregó

de Setmana Santa,

en el Convent de Sant Agustí

de Felanitx,

el divendres de Passió,

dia 30 d'abril de 2012

Membres de la confraria de Sant Agustí, Autoritats, Felanitxers i Felanitxeres, Amics i Familiars, bon vespre i gràcies per la vostra assistència.

He acceptat amb orgull, l'oferiment de la confraria de Sant Agustí, de ser l'encarregat de fer el pregó d'aquest 2012. Un orgull que tampoc deixa de banda la gran responsabilitat que això suposa, sobretot després de saber qui són els meus 53 predecessors en aquesta tasca i amb quina qualitat han sabut complir, amb les més diverses temàtiques. Aquest és un altre repte. Intentar no repetir el que els altres ja han dit en els seus pregons.

Potser hauria estat millor, he arribat a pensar, no informar-me i plantar cara al pregó des de la ignorància, que per cert és un lloc on ens sentim massa sovint molt còmodes. Ja sabeu allò que diuen que la ignorància és molt atrevida...

Clar, un dels primers problemes amb què m'hi vaig trobar, va ser ¿Per on començar? Mala cosa si no saps per on partir, així que fent cas d'un consell que mai no m'ha fallat ho vaig tenir clar. El consell és; quan no sàpigues per on començar, fes-ho pel principi... Sembla un doi i ho és, però té raó.

Per fortuna no m'he sentit tot sol a l'hora de preparar el pregó, he tengut la sort de poder comptar amb la col·laboració del pintor Biel Mestre Oliver, que a l'empar de la nostra amistat ha accedit a fer la portada de l'edició impresa del pregó. Biel, moltes gràcies.

Evidentment, no tot han de ser inconvenients i posar pegues, més al contrari, m'he proposat gaudir d'aquest oferiment amb la seguretat i el convenciment que no puc agradar a tothom. Després de tot el fet de ser pregoner no dista molt de la meva activitat professional. Un pregoner, és una persona que conta o comunica, que en definitiva envia un missatge a un grup de gent. Els pregoners podrien ser ben bé els precursors dels actuals mitjants de comunicació, tal i com els coneixem. Fixau-vos que a l'hora de veure les notícies a la tele, per exemple, tenim unes persones que amb major o menor encert ens pregonen el que ha passat al nostre món.

Vivim a l'era de la informació, ens diuen, i potser és veritat. Mai des de la nostra existència havíem tingut tantes i tan diverses possibilitats de posar-nos en contacte els uns amb els altres.

Però a mi em preocupa el fet que massa vegades estam més pendents del que passarà que d'allò que ha passat, això fa que no ens aturem a reflexionar sobre la nostra realitat i ens emparam amb la interpretació dels fets, sempre limitada i sempre molt particular, que ens acaben donant uns altres.

Només el sentit comú, pot ajudar-nos a combatre mínimament en aquesta desproporcionada batalla en la recerca de la veritat. Una batalla que probablement tenguem perduda contra aquests gegants, però que crec que val la pena lliurar.

No vos faré un recorregut per la història d'aquesta terra des dels seus primers pobladors de fa uns 4.000 anys, perquè el nostre historiador Pere Xamena ja ho ha publicat en la seva prolífica carrera, molt millor del que jo podria somiar fer.

Tampoc vos donaré un sermó que ni jo mateix creuria, sobre la importància de la mort i resurrecció del nostre senyor Jesucrist i els significats que amaga aplicats a les nostres vides de pecadors.

Quin tema més complicat, i que difícil aportar coses noves, quan el dogma de fe és la base de la creença.

No passeu pena. Perquè vos faceu una idea de quina és la meva postura religiosa, sempre des del respecte i la tolerància, no sempre defensats per les religions, agafaré una frase de Miguel de Unamuno, que crec que em defineix “Yo gracias a Dios soy Ateo”.

Així que amb aquestes premisses, i fent un exercici de coherència personal he decidit, emparat amb la meva inexperiència, fer el pregó amb les eines que em donen les feines que més han marcat la meva vida, la de cambrer al Toboso i Ca la Fava, que per cert, com sabeu el primer ara és una agència d'assegurances i el segon una sucursal bancària,estic segur però, que molts encara recordareu quan estaven oberts.

Després de tot, molts felanitxers vàrem passar dins ells moltes hores de les nostres vides i férem intents estèrils de solventar els problemes del món, i no els de ca nostra, mentre ens escalfàvem la rutina amb una bona rasca. És curiós, el que era Ca la Fava ara és un banc. Me don compte tard que si tots els doblers que vaig gastar al bar els hagués aficat a l'actual sucursal, ara tendria alguns estalvis, però això sí, incomparables amb els milers de vivències i anècdotes que tenc estalviades a l'ànima i que no tenen preu.

I és que els bars dels pobles, ens donen la millor mostra de, si em permeteu l'expressió, la "fauna" que els habiten, i Felanitx no és una excepció. Vos asseguro que des de darrera el tasser tot això és pot veure amb perspectiva i amb una mica d'objectivitat.

És cert que els felanitxers som molt nostros, és cert que tenim un caràcter tancat i que ens costa sortir de la vila, però va ser durant aquells anys quan vaig veure que aquesta gent i aquesta terra em marcarien per a tota la vida. Per això per damunt dels defectes i les mancances, procurant aprofitar lo bo de la gent i els carrers, vaig decidir estimar el poble que, com a molts de vosaltres, m'ha vist néixer.

Bé, com deia, les feines que més m'han marcat. La de cambrer, la de periodista i la de cantautor. Que en definitiva totes estan relacionades amb la vocació de comunicar, així que com si ens trobàssim a un tasser o a qualsevol programa de tele o ràdio o després d'un concert, vos intentaré acostar a aquest que avui s'atreveix a parlar-vos com si realment tengués coses interessants a dir.

Segons m'han assegurat, i no és moment ara de dubtar, vaig néixer un calorós matí de l'estiu de 1973, el dia de Sant Jaume, per ser exactes, i al costat del col·legi Sant Alfons, conegut com Hospici Hospital, on hi hauria d'haver un hospital de dia, o un centre per a persones majors. Esperem que fruit de la bona voluntat i l'esforç de qui pertoca, aviat es puguin reconduir les coses i fer-ho realitat.

I com podeu imaginar, jo no sabia, no podia intuir en aquells moments el que suposava néixer a Felanitx, de fet en aquells primers moments jo no

sabia pràcticamet res, és el que que passa quan ets un nadó. Pens que una de les coses més meravelloses de la infància, precisament és l'absència de records, el fet de no haver de recordar ni d'oblidar res, és una de les sensacions més parecudes a la llibertat.

Un dels tresors més importants rebut dels meus pares, és que em varen ajudar a transitar pels primers anys de la meva vida d'una manera feliç, còmoda i amb afecte, ara puc mirar aquells temps amb perspectiva, i des de la distància, veig amb enyorança aquell infant magre i amb calçons curts que entre plors i rialles, començava a cimentar la vida adulta.

Encara ara, vos he de confessar, m'agrada passejar per la vila en un estèril intent de trobar-me amb mi mateix, de petit, ja sigui jugant al carrer o transitant en bicicleta a tota pastilla. És cert que la música i els bons perfums tenen la meravellosa capacitat de fer-nos reviure moments i situacions passades.

A vegades l'olor del carrer Gerreria o qualque melodia, ja pràcticament oblidada i pansida perquè ningú ja no la canta, hem fan tancar els ulls i oblidar la meva edat, per recuperar per uns moments el nin que he estat i que dorm, com el vostre, a l'interior dels records. Un nin que espera una oportunitat per tornar a mostrar-se. És una sensació molt agradable que ens reconcilia amb noltros mateixos. Vos ho recoman. Només heu de deixar d'aufegar-vos amb el dia a dia i la rutina, per a deixar volar la imaginació que, a pesar de tot, segur que encara no hem perdut del tot.

Eren dies que varen transcórrer ràpidament, ara me'n don compte, entre carrers estrets i foscos,

de tornar prest a casa i on es jugava en estol i ens enfrontàvem a nombrosos perills que ara, segurament, serien constitutius de delictes per als pares que ho permetin al seus fills. Basta dir que un dels nostres jocs preferits, era l'enfrontament a pedrades, i tot això sense mòbils i totalment il·localitzables per GPS, això si qualsevol veïnat t'enviava cap a ca teva si feies animalades. Sí amics, a mi també m'ha arribat el terrible moment de dir allò de ¡Com canvien els temps!

En definitiva una infància que segurament té molt en comú amb la dels que compartim generació i paisanatge.

Vaig anar a escola a Sant Alfons, on sincerament vaig superar els estudis bàsics, allò que es deia EGB amb més pena que glòria. I és que sempre m'he avorrit bastant a classe. El meus anys d'estudiant varen passar pensant que allò realment interessant estava succeint sempre més enllà de les finestres de l'aula i que el vol de les mosques amaga una lògica que mai vaig poder descobrir. Quan estava apunt, després d'una llarga observació sempre venia el professor a frustrar la meva investigació, amb no sé quins problemes de matemàtiques, història, llengua o ciència. No passa res, no els guard rencor...

És cert, però, que només la paciència i la professionalitat d'aquells mestres, això també ho he vist amb el temps, aconseguiren que fes profitosos els meus estudis. Conserv grans records, i grans companys de classe, el meu cosí Pedro, en Tomeu, en Miguelete, en Tejerina, en Grimalt, en Fiol, en Bordoy..., en podria anomenar molts i encara en faltarien. Sense oblidar aquelles nines de les que curs rera curs vaig estar locament ena-

morat i que mai em varen correspondre, recordau allò que vos comentava al principi que vaig ser un jove magre.

M'agradaria que aquest pregó, també servís com a especial agraïment als professors que en aquells anys treballaven a Sant Alfons, perquè els hi dec molt de com som avui i de com afront el meu futur. Ara, per les notícies que ens arriben, sembla que això ha canviat, que la distància entre professors i alumnes s'ha fet molt més llarga i que els pares no sempre actuen de la manera més objectiva, és una llàstima que molt probablement ens durà conseqüències, però que esper i desitj que es vagi superant en benefici de les properes generacions que tenen com a destí conduir el rumb de la nostra societat.

Uns temps d'estudis que acabaren coincidint amb la meva adolescència, com totes incerta i inconformista, després de passar per l'Institut Verge de Sant Salvador. Vaig cursar el que en aquells moments anomenaven electromecànica, però afortunadament no vaig exercir mai ni de mecànic ni d'electricista, i dic afortunadament perquè estic convençut que els resultats podrien haver estat catastròfics.

L'adolescència marca uns anys molt intensos a la nostra vida i ens prepara per a les relacions amb els altres. Jo ràpidament em vaig donar compte de les meves limitacions físiques i mentals i que necessitaria ajuda, qualque complement que em servís per l'aproximació amb èxit als perillous i encantadors misteris de les dones...No entraré en detalls, ja que no és el lloc ni el moment, però sí vos confessaré, que un dels millors encerts d'un servidor en aquest sentit va ser aprendre a tocar la gui-

tarra, vos ho dic perquè pot ser encara hi sou a temps. Vos recoman els meus primers professors, també felanitxers. Na Xisca Tirado i en Joan Oliver. Coses de sa vida...

Sempre he pensat que Felanitx és un lloc especial, ho dic de veritat, i no només perquè jo som felanitxer i sempre ho faig a sebre pertot allà on vaig amb orgull, però de forma humil, perquè encara em queda molt per aprendre. No sigui cosa que la història dins els seus imprevisibles antulls, em tenguí destinat un espai, i em passi com en Colom, que no va deixar clar d'on era per turment dels historiadors i d'en Gabriel Verd... Jo sense cap argument defens sempre i amb total inconsciència que un personatge de tal magnitud que no presumeix d'on és als quatre vents, no hi ha dubte: és de Felanitx.

I precisament aquest és un dels nostres grans defectes com a poble, ens costa valorar el que tenim i estimar els que ens envolten. A més tenim també la dubtosa habilitat de queixar-nos del que no ens agrada però sense moure un dit perquè res canviï. La culpa sempre és d'un altre, l'Ajuntament, els veïnats, els forasters i darrerament els immigrants. El nostre poble sembla quan parlam entre noltros què és el pitjor, amb els carrers descuidats, amb festes que es van debilitant, amb empreses que se'n van a altres pobles. I no és del tot fals, però tampoc no és del tot cert, es tracta de veure la botella mig plena.

No és feina fàcil, de fet sempre em podreu retreure que per donar-me'n compte m'he n'he hagut de fer enfora i viure alluny. Però vos puc assegurar que des de la distància, la nostra vila llueix millor, que a altres indrets es veu Felanitx com un niu d'artistes, de cultura i de gent amb empenta.

Gaudiu del nostre poble, d'allò que ofereix i de com podeu aportar el vostre granet d'arena, no tingueu l'actitud de les promeses fetes a principi d'any si realment mai deixareu de fumar o començareu al gimnàs.

Després de tot és el lloc que vos ha vist néixer, al que viviu i al que possiblement descansareu per sempre per a donar lloc als vostres descendents.

Per això permeteu que hem rebel·li, i que em negui a creure allò que jo mateix segurament afirmaria si visqués a Felanitx. Recordau que l'èxit d'un poble és l'èxit dels veïnats, que no es fa gran amb l'esforç egoïsta i que vivim a un poble, exigent, vell i feixuc de paraules que ens necessita per a escriure el seu caminar. Tot un repte.

Que no es digui que els felanitxers estam adormits, que vivim dels records dels temps passats i que hem perdut el ferestatge per a lluitar cercant un futur millor per als que vindran.

Farem un experiment ara mateix amb el que vos dic, ¡Visca Felanitx!... Ho veis.

Ara he de demanar disculpes als que s'acaben de despertar pensant que ja s'havia acabat el pregó, i que per cert són els que demà més el criticaran. Encara manca una estoneta.

Jo som dels que pensen que un artista no és un tipus especial de persona, si no que cada persona és un tipus especial d'artista. Estic molt agraït per poder compartir els meus sentiments, les meves experiències i les meves idees a través de la música.

I aquí, el meu poble, Felanitx i la seva gent encapçalada per el suport fonamental de la meva família, han estat decisius en les meves primeres

passes en el complicat món de la música. Afortunadament, jo no puc dir que no sóc profeta a la meua terra, ja que sempre que he vingut a cantar a la vila, vosaltres, els meus paisans, heu respost i m'heu acompanyat, mostrant-me el suport i l'afecte necessaris per a poder donar sentit al meu treball i poder continuar endavant. És cert que en algunes ocasions també se m'ha resistit, encara no he pogut actuar al Parc Municipal des de la seva reforma, però la vida, és una carrera de fons i jo encara em sent amb forces per a participar, temps al temps.

Però no hem vull desviar del tema, i aprofit l'oportunitat que tenc avui de dirigir-me a vosaltres per a donar-vos les gràcies. Gràcies per haver-me fet sentir orgullós de compartir a casa les meves quimeres, els meus somnis i els meus dubtes. En definitiva, per recolzar-me. Vos asseguro que a les hores baixes, que a mi, com a qualsevol, també em toca viure de tant en tant, recordar els bons moments al meu poble i pensar que sempre puc tornar per sentir-me estimat i a casa, no només em reconforta i em dóna consol, també dóna moltes vegades significat i motiu per a seguir endavant en aquest camí que anomenam vida.

Tenc ara al cap una altra frase que crec que defineix bastant bé això que vos vull dir, "La vida és això que passa, mentre noltros estam ocupats fent altres coses..."

Pensau per un moment, en quantes vegades hem passat el dia sense valorar les coses que realment donen sentit a la nostra existència. No es tracta de posar-se profunds ni d'entrar en els complicats camins de la Filosofia. Únicament és intentar que el nostre temps no se'ns passi sense donar-nos compte que som els seus propietaris, de viure protagonit-

zant la nostra vida i no de resignar-nos a fer de figurants d'un gran muntatge que no dirigim nosaltres.

Molt a prop tenim Portocolom, per exemple, un dels indrets més bells de la nostra illa. Ja sé que tots hi hem anat moltes vegades, que hi passam l'estiu, que hi fem feina, però; Quant de temps fa que no ens hem aturat a veure una posta de sol? Quant que no passejam pels seus carrers sense destí, i com si fos la primera vegada que els trepitjam? A mi el port no només m'inspira, també em reconforta i em recorda els meus orígens i la meva petita història.

Què és la vida? Què significa? Si no podem compartir, si no sentim empatia, si no formam part del que ens envolta, crec que la resposta queda reduïda a un sense sentit...

Per a mi l'única manera de defensar la meva feina, les meves cançons, és des de la sinceritat i l'honestedat, dic això perquè és molt difícil, per no dir pràcticament impossible convèncer, compartir i cercar complicitats des de l'engany o la mentida. Per això un dels llocs on em sent més a gust és als escenaris, no pel que puc donar, sinó per la resposta i l'afecte que puc rebre.

És el que pens, i després d'una íntima reflexió, em puc dirigir d'una manera digna a vosaltres, als meus amics i veïnats i en uns moments com l'inici de les celebracions de Setmana Santa per oferir un missatge amb contingut. Després de tot, el seu inici és el motiu pel qual un servidor és veu mínimament autoritzat a pensar en veu alta i compartir detalls de la seva vida, a l'empar de la vostra paciència i comprensió.

Però tenc molt clar, com vos deia al principi, que no sóc jo persona autoritzada per a parlar de

dogmes de fe ni de com viure les creences, i molt manco de qüestionar-les. Tot i això sí que pens que la nostra història, la nostra vida i la nostra noció d'existència, és plena de símbols i litúrgies que componen, tots plegats, la nostra identitat, i que ens uneixen com a poble heretades dels nostres avantpassats.

Les processons, les panades, "l'encontrada" i per suposat el davallament, són alguns d'aquests moments compartits i de solemnitat. Respectem a aquells que els viuen des de la fe i les més fermes creences, i també als que es mostren escèptics però que volen viure i participar a la seva manera d'uns actes que els identifiquen.

Crec que un bon exemple és el que dóna precisament la confraria de Sant Agustí que m'ha donat l'honor de fer el pregó.

Després de la convidada vaig poder compartir un sopar amb ells, per a conèixer una mica de més a prop la labor de la confraria. En Sebastià Rigo, en Joan Ciria, en Joan Cerdà, en Joan Barceló i en Joan Oliver, junt a les seves dones, encantadores per cert, exerciren d'amfitrions.

Evidentment no m'atreviria a parlar malament d'ells, i molt manco en públic, però en aquest cas se'm fa molt senzill, perquè no m'han donat cap motiu, tot al contrari. He de confessar que al principi, em mostrava una mica reticent, ja vos he contat abans que no sóc massa religiós i no em moc amb comoditat a segons quins ambients. Per tant, no sabia que tal em podria desfer en aquesta situació, fins i tot pensava que potser en parlar amb mi, decidirien que possiblement jo no era digne de preparar el seu pregó.

Res d'aixó, són una gent divertida i transparent que mantén viva la flama de la confraria molt més enllà de les celebracions religioses, però sense deixar-les mai de banda. Prova d'això és la màxima de Sant Agustí que segueixen “Estima Déu i fes el que vulguis”. M'agrada, aquesta me l'apunt.

Va ser una llarga nit de conversa i de compartir records, que vos asseguro que es valoren sobretot, quan es passen llargues temporades sense venir a Felanitx o aquestes es produeixen amb ràpides visites a la família.

Una vetllada que tant de bo es pugui tornar a repetir.

Per cert, també moltes gràcies, perquè és un dels pocs sopars en els darrers anys al que no m'han demanat que per a amenitzar la vetllada acabi cantant qualche cosa...

Valguin aquests quatre mots com agraïment i reconeixement per la tasca de la confraria de Sant Agustí, i que per molts anys puguin continuar amb aquest mateix esperit.

No podem oblidar que la Setmana Santa, amb el seu fort missatge i significat, ens convida a celebrar un dels eixos fonamentals de la Fe Cristiana, i més enllà, ens dóna l'ocasió d'exterioritzar la relació amb els nostres veïnats a través de la religió.

L'actualitat ens presenta un panorama molt extens en aquest sentit, basta fixar-se en la gent que surt a veure les processons. Ens deixen un ventall molt característic del moment que vivim. Des d'aquelles persones que senten el seu cor estret amb devoció al seu pas, a aquells que només assisteixen a una desfilada com qualsevol altra, amb més desídia que interès.

Sigui quin sigui el cas, la realitat és que ens ha tocat compartir moment i lloc, per això m'agradaria acabar aquest pregó amb un missatge d'optimisme, i també voldria, si heu de recordar una frase del que vos he dit, que fos aquesta que vull repetir "La vida és això que passa, mentre noltros estam ocupats fent altres coses..."

No permeteu que vos passi això, agafau les brides de la vostra vida i encarau el futur amb optimisme. Vivim temps molt complicats, és cert, però no són els pitjors. Cada dia és una nova oportunitat per a continuar endavant amb més força per a aprendre dels errors i superar els fracassos, i és el fracàs el que ens dona l'oportunitat de millorar, d'aprendre.

L'èxit culmina un projecte d'una manera molt satisfactòria, però no dubteu que està ple de miratges. Per això, l'única manera d'assaborir l'arribada d'aquest èxit personal, sense deixar que res no ens faci nosa, és lluitant amb el cor i fent feina de valent.

Així que arribat aquest moment i esperant no haver superat els límits de paciència i tolerància dels aquí presents, només em queda mostrar-vos el meu més sincer agraïment a la confraria de Sant Agustí, per haver-me permès compartir aquestes paraules i pensaments amb tots vosaltres des d'aquesta venerable estrada, moments de la meua vida que potser no hauran agradat o satisfet a tothom. Si és així deman disculpes, però que per sort o per desgràcia és la meua i és l'única que tenc.

A tots i a totes bones festes i moltes gràcies.

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí.

- Bernat Vidal i Tomàs*, Pregó de Setmana Santa, 1958.
Josep M.ª Llompart de la Penya, Pregó de Setmana Santa, 1959.
Jaume Oliver Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1960.
Guillem Colom i Ferrà, Pregó de Setmana Santa, 1961.
Pere Xamena Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1962.
Miquel Pons i Bonet, Pregó de Setmana Santa, 1963.
Germà Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1964.
Jaume Vidal Alcover, Pregó de Setmana Santa, 1965.
Miquel Bota Totxo, Pregó de Setmana Santa, 1966.
Bartomeu Bennàsser Cifre, Pregó de Setmana Santa, 1967.
Josep Melià Pericàs, Pregó de Setmana Santa, 1968.
Antoni Oliver Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 1969.
Robert Pring-Mill, Pregó de Setmana Santa, 1970.
Bru Morey Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1971.
Pere Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1972.
Gabriel Janer Manila, Pregó de Setmana Santa, 1973.
Bartomeu Bennàsser Vicens, Pregó de Setmana Santa, 1974.
Joan Vidal Perelló, Pregó de Setmana Santa, 1975.
Teodor Úbeda Gramage, Pregó de Setmana Santa, 1976.
Jeroni Juan Tous, Pregó de Setmana Santa, 1977.
Antoni Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1978.
Francesc Riera Montserrat, Pregó de Setmana Santa, 1979.
Pere Antoni Massutí Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1980.
Gabriel Rebassa i Bisquerra, Pregó de Setmana Santa, 1981.
Rafel Mateu Rosselló i Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1982.
Bartomeu Torres i Gost, Pregó de Setmana Santa, 1983.
Jaume Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1984.
Teodor Suau Puig, Pregó de Setmana Santa, 1985.
Manuel Bauçà Ochogavia, Pregó de Setmana Santa, 1986.
Maria Eulalia Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1987.
Joan Maimó i Vadell, Pregó de Setmana Santa, 1988.
Gabriel Reus i Mas, Pregó de Setmana Santa, 1989.
Margalida Tauler i Valens, Pregó de Setmana Santa, 1990.
Bartomeu Pou Jaume, Pregó de Setmana Santa, 1991.

Maria Adrover Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1992.
Guillem Feliu Ramis, Pregó de Setmana Santa, 1993.
Jaume Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1994.
Antoni Soler i Font, Pregó de Setmana Santa, 1995.
Miquel Julià i Maimó, Pregó de Setmana Santa, 1996.
Andreu Rigo Sureda, Pregó de Setmana Santa, 1997.
Joan Manresa, Pregó de Setmana Santa, 1998.
Jaume Santandreu, Pregó de Setmana Santa, 1999.
Llorenç Lladó Calafat, Pregó de Setmana Santa, 2000.
Bartomeu Tauler Valens, Pregó de Setmana Santa, 2001.
Andreu Manresa Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 2002.
Ambròs Cots Dorca, Pregó de Setmana Santa, 2003.
Joan Pla García, Pregó de Setmana Santa, 2004.
Bartomeu Mestre i Sureda, Pregó de Setmana Santa, 2005.
Pere Artigues Sirer, Pregó de Setmana Santa, 2006.
Carles Marín i Lladó, Pregó de Setmana Santa, 2007.
Antoni Bennàssar Roig, Pregó de Setmana Santa, 2008.
Jaume Canet Adrover, Pregó de Setmana Santa, 2009.
Llorenç Huguet i Rotger, Pregó de Setmana Santa, 2010.
Antoni Mesquida Ferrando, Pregó de Setmana Santa, 2011.
Valentín Mendoza Rodríguez, Pregó de Setmana Santa, 2012.

